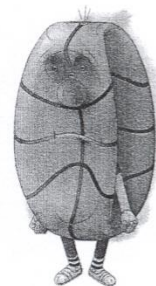

BAISI ISTORIJA

Susirinko kambario viduryje keturi kamuoliai. Paprastai jie saugiai lindėdavo kambario kampuose, po stalu arba po kėde – kad kas praeidamas nepaspirtų.

Pirmasis pasirodė oranžinis krepšinio kamuolys. Jis buvo tikrai amerikietis ir labai didžiavosi, kad gali aukštai pasokęs pats savimi ne iškristi į krepšį.

Antras, įmantriai vingiuodamas ir kraipydamas klubus, tarsi šoktų braziliską sambą, atriedėjo margas futbolo kamuolys.

Trečias atskubėjo dryžuotasis vaikiškas kamuolys. Jis buvo didelis nenaudėlis: jo sąžinę slėgė daugybė kaimynams išdaužytų langų.

Paskutinis atrikišėjo mažas baltas stalo teniso kamuoliukas. Jis įkyriai kaukšėjo, tad kiti kamuoliai iš karto pradėjo jį tildyti, kad neišeitų iš proto.

– Reikėtų ką nors ypatinga nuveikti, – pasiūlė krepšinio kamuolys. – Gal ką nors išgašdinam?

Visi tam vieningai pritarė ir nieko netaukę užsiglaudė už durų. Kad atrodytų didesni ir baisesni, užsilipo vienas ant kito. Ant oranžinio – futbolo kamuolys, ant šio – dryžuotasis, o pačiame viršuje atsidūrė mažasis teniso kamuoliukas.

Ir ėmė laukti, kol kas nors įeis. Bet neiėjo, o įskrido. Paprasta musė. Ir atsitūpė ant teniso kamuoliuko.

Šis labai išsigando ir pradėjo rėkti:

– Šalin, bjauri pabaisa!

– Didžiulė, baisi pabaisa! – atkartoją dryžuotasis kamuolys, nors pats iš tikrųjų nieko nematė.

– Milžiniška, siaubinga pabaisa! – pridūrė ir futbolo kamuolys.

– Gellėtės, kas galit! – suklykė oranžinis.

Ir persigandę gašdintojai skubiai išsislapstė po pačius tamsiausius ir saugiausius kambario kampus.

O krepšinio kamuolys net išleido iš savęs orą, kad atrodytų mažesnis ir nepastebimesnis.

ARBATOS KLUBAS

Kartą arbatinukas pakvietė savo draugus puodelius išgerti arbatos. Kompanija susirinko gana marga.

Pirmas atėjo mėlynais ornamentais išdabintas puodelis. Jis net atsi-nešė lėkštutę po savimi, tikėdamasis, kad būtų patogiau sėdėti.

Paskui, linksmai skambindami šaukšteliais, atskubėjo du pusryčių puodeliai. Vienas buvo žalias, o kitas – geltonas.

Paskutinis atkaukšėjo paprastą metalinį puodelį. Jis visada vėluo-davo, nes buvo prastai išauklėtas.

Arbatinukas visiems įpylė arbatos ir pasiūlė vaišintis sausainiais iš dubenėlio.

Viskas vyko sklandžiai. Tik metalinis puodelis garsiai šliurpė, čepsėjo, abiem rankom čiupo sausainius, grūdosi juos į burną ir tiek aplink save pritrupino, kad pasidarė net nemalonu žiūrėti. Paskui dar bandė pasi-lenkęs sulaižyti trupinius, bet išpylė arbatą, paslydo ir su trenksmu nu-bildėjo nuo stalo ant grindų. Laimė, kad metaliniai puodeliai nedūžta,

- Ir visada jis šitaip! – piktinosi kultūringieji puodeliai.
- Ir niekada nesudūžta! – pritarė jiems arbatinukas.